

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Tdo/17/2020
Identifikačné číslo spisu: 6417010224
Dátum vydania rozhodnutia: 20.05.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:6417010224.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Serbovej a sudcov JUDr. Martina Bargela a JUDr. Ivetty Macejkovej, PhD., LL.M na neverejnom zasadnutí konanom 20. mája 2020 v Bratislave, v trestnej veci obvineného F. B. pre prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, o dovolaní obvineného F. B., zastúpeného obhajcom JUDr. Michalom Ellingerom, advokát v Bratislave, proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 4To 52/2018 z 15. novembra 2018, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného F. B. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Okresný súd Žiar nad Hronom (ďalej len „súd prvého stupňa“) rozsudkom, sp. zn. 1T/34/2017 z 5. marca 2018, uznal obvineného Martina B. (ďalej len „obvinený“) vinným zo spáchania prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

- dňa 24. novembra 2015 v presnejšie nezistenom čase od 16:41:06 h do 17:04:47 hod. ako člen hliadky oddelenia výkonu služby Okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva Policajného Zboru Žiar nad Hronom na ceste I/65 v smere od Kremnice do Žiaru nad Hronom za obcou B. E. v presnejšie určenom mieste GPS súradnicami s hodnotou šírky XX,XXXXXXXXXXXXXXXX a dĺžky XX,XXXXXXXXXXXXXXXX po tom, ako zastavil osobné motorové vozidlo značky Ford Tranzit evidenčné číslo K., ktoré viedol X. F., pretože sa dopustil priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky tým, že prekročil povolenú rýchlosť jazdy v obci. Obvinený neriešil priestupok v súlade s právnymi predpismi, ale X. F. oznámil, že za priestupok mu môže byť uložená bloková pokuta 500 eur a odobratý vodičský preukaz na dobu 6 mesiacov. Keďže X. F. nemal pri sebe žiadne peniaze, opýtal sa, či sa výška pokuty nedá znížiť, na čo mu obvinený povedal, že to bude za 300 eur a keď spolujazdec X. F. Q.E. povedal, že majú 120 eur, túto finančnú hotovosť prijal bez vystavenia pokutových blokov a bez vydania ústrižkov pokutových blokov o zaplatení pokuty X. F.. Sumu 120 eur si obvinený ponechal pre seba, priestupok zákonným spôsobom nezaevidoval a nechal ich z miesta činu odísť, čím porušil čl. 8 ods. 4 Nariadenia Prezidenta Policajného Zboru Slovenskej republiky č. 7/2002 o

objasňovaní a prejednávani priestupkov v Policajnom Zbore v znení neskorších zmien a doplnkov a zároveň konal v rozpore s § 8 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom Zbore Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov a v rozpore s § 48 ods. 3 písm. a/, písm. g/ zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného Zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov.

Za spáchanie uvedeného prečinu uložil súd prvého stupňa obvinenému podľa § 326 ods. 1 Trestného zákona, za použitia § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákon a § 36 písm. j) Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 2 roky.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona súd prvého stupňa obvinenému výkon trestu odňatia slobody podmienčne odložil a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona určil skúšobnú dobu v trvaní 2 roky.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku uložil súd prvého stupňa obvinenému povinnosť nahradiť poškodenému X. F. spôsobenú škodu vo výške 120 eur.

Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“) na podklade odvolania podaného obvineným, uznesením, sp. zn. 4To 52/2018 z 15. novembra 2018, rozhodol podľa § 319 Trestného poriadku a odvolanie ako nedôvodné zamietol.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu z 15. novembra 2018, sp. zn. 4To 52/2018, ako aj proti konaniu, ktoré rozhodnutiu predchádzalo, podal obvinený prostredníctvom svojho obhajcu dovolanie (č. l. 637 - 650) z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

Obvinený v dovolaní uviedol, že súd prvého stupňa a odvolací súd nesprávne vyhodnotili vykonané dôkazy, nesprávne aplikovali zásadu in dubio pro reo a brali do úvahy dôkazy, ktoré boli vykonané po zrušení uznesenia o vznesení obvinenia dozorujúcim prokurátorom. Obvinený považoval dôkazy vykonané v období medzi 16. augustom 2016 a 16. augustom 2017, na ktoré súd prvého stupňa prihliadal za nezákonné. Konfrontácie medzi obvineným a poškodeným X. F. a obvineným a svedkom Q.E. sú nezákonne, pretože konfrontované osoby sa museli vyjadrovať k poznaniu, respektíve opoznaniu druhej konfrontovanej osoby. Na vyjadrenia k poznaniu, respektíve opoznaniu osoby slúži výlučne procesný úkon rekognície. Obvinený uviedol, že odvolací súd prisvedčil jeho názoru o nezákonnosti vykonaných konfrontácií, avšak v odôvodnení svojho rozhodnutia k nim nezaujal žiadne relevantné stanovisko, ale iba skonštatoval, že neboli pre uznanie viny obvineného podstatné. Obvinený vo svojom dovolaní opätovne upriamil pozornosť na skutočnosti, ktoré avizoval už vo svojom odvolaní:

- rozpory vo veci určenia miesta, kde malo dôjsť k zastaveniu vozidla poškodeného X. F. (poškodený X. F. a svedok Q.E. uviedli každý iné miesto zastavenia vozidla a na hlavnom pojednávaní uskutočnenom dňa 9. októbra 2017 uviedli, že si miesto zastavenia vozidla nepamätajú),
- rozpory vo veci určenia času, kedy malo dôjsť k zastaveniu vozidla,
- rozpory vo veci určenia výšky hotovosti, ktorú mal mať svedok Q.E. u seba (poškodený X. F. a svedok Q.E. uviedli rôzne čiastky),
- rozpory vo veci údajného preberania peňazí obvineným (ohľadom vzdialenosti, v ktorej stál obvinený od poškodeného X. F. a svedka Q.E.),
- rozpory vo veci vrátenia dokladov (poškodený X. F. tvrdil, že obvinený vrátil doklady jemu, svedok Q.E. tvrdil, že doklady obvinený vrátil jemu),
- rozpory vo veci priebehu zastavenia vozidla (svedok Q.E. najskôr presne opísal ako ich policajti zastavili, následne však uviedol, že si nespomína, akým spôsobom ich obvinený zastavil),
- rozpory v samotnom priebehu skutku (ohľadom vystúpenia svedka Q.E. z vozidla poškodený X. F. tvrdil, že svedok Q.E. vystúpil z vozidla potom, čo sa ho poškodený X. F. spýtal, či má pri sebe nejaké peniaze, svedok Q. V. tvrdil, že sedel vo vozidle až kým sa mu nezдалo, že prešiel dlhší čas, následkom čoho sám vystúpil z vozidla),
- rozpory vo veci identifikácie obvineného (poškodený X. F. uviedol, že obvineného identifikoval podľa menovky, avšak uviedol, že na jej farbu si nespomína, následne na hlavnom pojednávaní uskutočnenom dňa 9. októbra 2017 uviedol, že menovka obvineného sa nachádzala na ľavej strane uniformy, bola

čiernej farby vyšívaná bielym písmom a bola na nej uvedená i hodnosť a svedok Q. V. najskôr uviedol, že obvinený mal čiernobiely visačku s bielymi písmenami a na hlavnom pojednávaní uskutočnenom dňa 9. októbra 2017 uviedol, že visačka obvineného bola čiernobiela so žltými, alebo bielymi nálepkami na suchý zips).

Obvinený dospel k záveru, že výpovede poškodeného X. F. a svedka Q.E. sú plné rozporov, ktoré na hlavnom pojednávaní nevedeli odstrániť, z toho dôvodu mali byť súdom hodnotené v zmysle zásady in dubio pro reo. Svoju výpoveď považuje za vierohodnú, overenú radom ďalších priamych a nepriamych dôkazov. Odkázal na uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3To 4/2010 z 2. júna 2010, podľa ktorého je zásada voľného hodnotenia dôkazov nevyhnutným prostriedkom pre náležité zistenie skutkového stavu veci, z toho dôvodu musí súd oprieť svoje zistenia o vine a treste o jednoznačne zistené a preukázané fakty a nie iba o domnienky. Ak nie je možné určiť, ktorá z variant zodpovedá skutočnosti, musí súd zvoliť tú, ktorá je pre obvineného priaznivejšia. Podľa uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2To 67/2006 z 27. mája 2008, obvinený nie je povinný dokazovať svoju nevinu, ale vina mu musí byť dokázaná a to spôsobom, ktorý nevzbudzuje žiadne pochybnosti. Podľa uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5To 17/2009 z 25. februára 2010, súd nemôže vyvodzovať náležité zistenia skutkového stavu veci z domniek a hypotéz, čo aj s vysokým stupňom pravdepodobnosti. Obvinený má za to, že neexistujú priame ani nepriame dôkazy, ktoré by preukazovali jeho vinu. Na druhej strane existujú dôkazy, ktoré jeho vinu vyvracajú. Súd prvého stupňa sa podľa názoru obvineného neriadil ustanovením §2 ods. 12 Trestného poriadku, pretože nezobral do úvahy dôkazy svedčiace v jeho prospech a precenil dôkazy svedčiace proti nemu, čím porušil zásadu voľného hodnotenia dôkazov, zásadu bezprostrednosti a zásadu ústnosti hlavného pojednávania. Obvinený poukázal aj na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1To 1/2015 z 29. mája 2015, podľa ktorého je Inšpekcia ministerstva vnútra nezákonným orgánom na vedenie trestného stíhania. Obvinený uviedol, že trestné stíhanie malo byť začaté o niekoľko mesiacov skôr, čím by nedošlo k procesným pochybeniam vyšetrovateľky, pamäťové stopy by boli na lepšej úrovni. Bola tak porušená zásada primeranosti, zásada rýchlosti, zásada hospodárnosti a objektívnosti vedenia trestného konania. Nezákonnosť postupu vyšetrovateľky bola potvrdená aj tým, že bolo zrušené uznesenie o vznesení obvinenia. Trestné stíhanie bolo podľa názoru obvineného vedené účelovo, tendenčne, subjektívne, bola porušená zákonnosť postupu podľa Trestného poriadku a bolo zasiahnuté do zásady hľadania materiálnej pravdy. Obvinený vo svojom dovolaní poukázal aj na svedecké výpovede svedkov X. A. a F. F., ktorí uviedli, že k zastaveniu vozidla nedošlo. Rovnaký záver vyplýva aj zo znaleckých posudkov č. XX/XXXX a č. XX/XXXX, podľa ktorých nedošlo k zásahu do nosičov dát, na ktorých majú byť uchované fotografie z merania rýchlosti. Na záver svojho dovolania obvinený uviedol, že súd prvého stupňa a odvolací súd precenili dôkazy svedčiace v jeho neprospech a nebrali do úvahy dôkazy svedčiace v jeho prospech, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie.

Obvinený navrhol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), aby vyslovil, že

- rozsudkom súdu prvého stupňa, sp. zn. 1T/34/2017 z 5. marca 2018, ako aj uznesením odvolacieho súdu, sp. zn. 4To 52/2018 z 15. novembra 2018, bol porušený zákon v ustanoveniach § 317 ods. 1 Trestného poriadku, § 319 Trestného poriadku, § 2 ods. 1, ods. 2, ods. 7, ods. 19 Trestného poriadku v neprospech obvineného a
- podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, sp. zn. 4To 52/2018 z 15. novembra 2018 a spolu s ním aj rozsudok súdu prvého stupňa, sp. zn. 1T/34/2017 z 5. marca 2018 a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku,
- prikázal súdu prvého stupňa predmetnú trestnú vec znovu v potrebnom rozsahu prerokovať a rozhodnúť.

K podanému dovolaniu sa vyjadrila prokurátorka Okresnej prokuratúry Žiar nad Hronom (ďalej len „prokurátorka“) písomným vyjadrením zo 7. februára 2020 (č. l. 654). Prokurátorka vo svojom vyjadrení uviedla že skutok, za ktorý bol obvinený uznaný vinným sa stal tak, ako je uvedené v rozsudku súdu prvého stupňa, sp. zn. 1T/34/2018 z 5. marca 2018, v spojení s uznesením odvolacieho súdu, sp. zn. 4To 52/2018 z 15. novembra 2018. Ohľadom námietky obvineného, že súd prvého stupňa prihliadal na nezákonné dôkazy prokurátorka vo vyjadrení uviedla, že súd prvého stupňa sa v napadnutom

rozsudku vysporiadal so všetkými skutočnosťami, s ktorými sa pri hodnotení dôkazov vysporiadať mal. K namietaným nezákonnostiam v prípravnom konaní uviedla, že neboli takého charakteru, aby znezakónili celé trestné konanie, z toho dôvodu nie je nutné na tieto námietky prihliadať. Namietané nezákonne konfrontácie sa uskutočnili v prítomnosti obvineného, ktorý mal možnosť vyjadriť sa k nim, jeho práva boli zachované a jednotliví svedkovia o daných skutočnostiach vypovedali aj na hlavnom pojednávaní. K námietke obvineného, že trestné stíhanie viedol nezákonný orgán uviedla, že sa nejedná o záver celého trestného kolégia ale o rozhodnutie jedného senátu najvyššieho súdu. Súd prvého stupňa mal k dispozícii dostatok priamych aj nepriamych dôkazov, na základe ktorých bolo možné vytvoriť nespochybniteľný záver o vine obvineného. Prokurátorka navrhla najvyššiemu súdu, aby na neverejnom zasadnutí dovolanie v zmysle § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Poškodený X. F. sa k dovolaniu obvineného a k vyjadreniu prokurátorky nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku), na základe podaného dovolania zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h/ Trestného poriadku), bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Trestného poriadku), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na príslušnom súde (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že dovolanie spĺňa obligatórne a obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku). Najvyšší súd však dospel k záveru, že nie je splnený dôvod dovolania uvedený v § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

V úvode svojej argumentácie najvyšší súd konštatuje, že dovolanie je jeden z mimoriadnych opravných prostriedkov v rámci trestného konania, ktorý je spôsobilý privodiť prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí, a preto ho možno aplikovať iba v prípadoch, ak to je odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu. Požadovaný jeden opravný prostriedok predstavuje v súdnom procese v Slovenskej republike inštitút odvolania. Pokiaľ by zákonodarca zamýšľal urobiť z najvyššieho súdu tretí stupeň s plnou jurisdikciou, nestanovil by katalóg dovolacích dôvodov.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané zákonným spôsobom. Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch vykonaných v rozpore so zákonom, musí byť z obsahu spisu zrejmé a porušenie zákona by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces podľa článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho (nie ďalšieho riadneho) opravného prostriedku.

Z uvedeného potom logicky vyplýva záver, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku len vtedy ak má, resp. mal negatívny dopad na práva obvineného. Ak sa nepreukáže takéto účinky nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, potom nemožno hovoriť o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku a to aj so zreteľom na to, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle článku 6 ods. 1, ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd by mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere (solery or to a decisive extent) na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom, čo sa ale v predmetnej veci nestalo (Mariana Marinescu p. Rumunsku, rozsudok č. 36110/03 z 2. februára 2010) a uvedené obvinený ani nenamietal.

Vo vzťahu k námietke obvineného ohľadom nezákonných dôkazov (konfrontácia medzi obvineným a

poškodeným X. F. z 2. augusta 2016 a konfrontácia medzi obvineným a svedkom Q.E. z 2. augusta 2016), na ktoré súd prvého stupňa prihliadal, najvyšší súd odkazuje na odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, z ktorého jasne vyplýva, že krajský súd na obvineným namietané dôkazy v odvolacom konaní neprihliadal. Dôkazy, ktoré obvinený označil za nezákonné, neboli v odvolacom konaní vôbec pre uznanie jeho viny zohľadnené. V prejednávanej veci mal odvolací súd za to, že existuje dostatok priamych a nepriamych dôkazov, na základe ktorých bolo možné vytvoriť nespochybniteľný záver o vine obvineného.

Najvyšší súd má za to, že z postupu orgánov činných v trestnom konaní, ale i súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu počas celého doterajšieho trestného konania nevyplýva, že by tieto neprejavili rešpekt k právam obvineného, najmä v súhrne k právu na spravodlivý proces a konanie uskutočňovali účelovo v jeho neprospech.

Ohľadom ďalších námietok, ktoré obvinený vo svojom dovolaní uviedol je nevyhnutné uviesť, že obvinený nepochopil inštitút dovolania, resp. považuje ho len za ďalšie odvolanie, určené na skúmanie skutkového stavu veci, nerozlišuje skutkové námietky od tých právnych (ktoré jediné by bolo možné považovať za relevantné, a teda bolo by potrebné sa nimi zo strany konajúceho dovolacieho súdu zaoberať), čoho bezprostredným následkom je okrem iného aj to, že podané dovolanie „je písané ako odvolanie“, t. j. obvinený pokračuje vo svojej obhajobe, opakuje námietky predložené v odvolacom konaní a v podstate absolútne nereflektuje na konštrukciu dostupných dovolacích dôvodov. Tomu zodpovedá potom aj petít v písomných dôvodoch dovolania.

Vo vzťahu ku skutkovému stavu, zistenému súdom prvého stupňa a odvolacím súdom vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže teda obvinený v dovolaní uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov (priamych, nepriamych) súdmi nižšej inštancie. Najvyšší súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať (výnimkou je v danom smere len dovolanie ministra spravodlivosti podané podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku). Ťažisko dokazovania je totiž v konaní na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci odvolacieho konania. Najvyšší súd, ako súd dovolací, nie je odvolacou inštanciou zameranou na preskúmavanie rozhodnutí súdu druhého stupňa.

Námietky obvineného smerujúce voči konečným skutkovým zisteniam a záverom namietajúce ich správnosť či úplnosť (rozpory vo veci určenia výšky hotovosti, ktorú mal svedok u seba, rozpory vo veci preberania peňazí od obvineného, rozpory vo veci vrátenia dokladov od vozidla, rozpory v priebehu skutku, miesto kde malo dôjsť k spáchaniu skutku, a podobne) sú preto irelevantné, keďže pre najvyšší súd je záväzný skutok tak, ako bol tento ustálený zo strany súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu - ten nemôže nijako meniť ani dopĺňať.

Ak obvinený v podanom dovolaní rovnako namieta spôsob hodnotenia dôkazov, rozsah vykonaného dokazovania, či vysporiadanie sa konajúceho súdu s obhajobou, ide „len“ o námietky skutkového charakteru a teda z pohľadu daného dovolacieho konania námietky irelevantné.

Najvyšší súd nad rámec poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo obvineného v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov, a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (III. ÚS 339/2008).

S ohľadom na uvedené najvyšší súd konštatuje, že celé konanie nevyvolalo pre obvineného negatívne ovplyvnenie práva na spravodlivý proces tak, aby tento postup súdu mohol byť považovaný za taký

nedostatok súdneho konania, ktorý by oprávňoval najvyšší súd vysloviť naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, odmietne dovolanie ak je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

V posudzovanej veci neboli naplnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku, preto najvyšší súd na neverejnom zasadnutí dovolanie obvineného odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.